

на това, служатъ многобройнитѣ примѣри, изложени въ Исторіята, и за които ние по горѣ въ приличното му мѣсто разказахми. —

Слѣдъ паданъето на Грцкото царство въ Цариградъ въ 1453 г., Гжрцитѣ пакъ не сж напуснали любиматâ си завѣтна идѣя: „да слѣятъ бжлгарскатâ народность съ грцкатâ,“ и за да си постигнатъ таж завѣтна цѣль, тѣ сж употрѣбили останалатâ и припознататâ отъ турскія завоеватель Махмуда II тѣхнâ духовнâ власть, ежерѣдоточена въ рцдетѣ на грцкія Цариградски Патриархъ. А за по успѣшно достиженіе на тая си цѣль, грцкята Патриаршія издѣйствовалâ, слѣдъ привзаманъето на Цариградъ отъ Турцитѣ, „да се припознае грцкія Патриархъ за Глава на всичкитѣ грцки (вмѣсто православни) подданници на Султанъ-тъ“. Значи—лукавія грцки Патриархъ изнамѣрилъ друго по згодно и по могущественно средство; за да слѣе Бжлгарскатâ народность съ грцкатâ, „да измѣни името „Православенъ“, съ името „Гржкъ,“ и таковы мѣ образомъ името „Бжлгаринъ“ да се сжвѣсѣмъ вече не чува, и—да се заличи отъ земната повърхность“.—Спорядъ тая лукава измама на грцкія Цариградски Патриархъ спрямо Турското централно правителство въ Цариградъ, това послѣднъето се излжга и пріе за начало: „да се припознаятъ всичкитѣ Православни Христіяни, подчинени подъ новата Турска Имперія за „Гжрци;“ и че слѣдователно, всички оніе, които исповѣдватъ Православнатâ Христіанскâ Вѣра въ Турското царство, сж отъ „Гржка народность,“ (Урумъ миллети)—Отъ това се разумѣва, че турското Правителство, ако и да знаеше много добрѣ че прѣди 60 години (въ 1393 г.) бѣше завладѣло едно обширно Бжлгарско царство, ако и да знаеше слѣдователно най-добрѣ, че въ новата Турска Имперія се нахождатъ многобройни Православни Христіяни „Бжлгари,“ но нему бѣ выгодно и идяше му на смѣтка да се слѣй Бжлгарскатâ народность съ Грцкята. Въ съображеніе на това, то бѣше заповѣдало: „всичкитѣ общински Бжлгарски правителственни печати въ градоветѣ и селата, да носятъ надписъ: „Урумъ-милле-